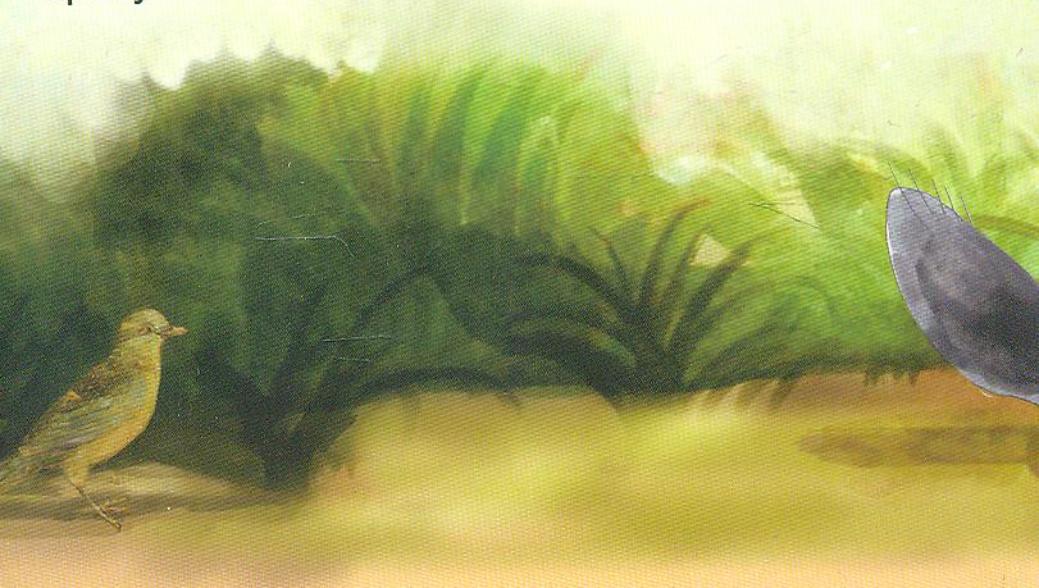

— Тъху на тебе! Та хіба можна підкрадатися ззаду? Адже я злякався! — вигукнув віслючик Вухань. Він стояв під деревом і, як завжди, намагався почути, про що теревенять птахи. Дві зозулі саме цієї миті базікали про те, що побачили в місті. Аж тут просто за спиною у віслюка пролунав голос його друга вовченяти.

— А ти все підслуховуєш? — спитав вовчисько й посміхнувся. — Дивись, Вуханю, одного разу дістанеться тобі за це на горіхи!

— Та хіба то якісь таємниці? Стань поруч — і переконаєшся на власні вуха, що ніякого секрету там нема. Звичайні жіночі плітки...

Вухань поплентався додому, навіть не простишись із другом. Він дуже розсердився, бо так і не дізнався про пані Гаву в модних черевичках, яка літала містом і виголошувала палкі промови. Оце вже вовченя! Завжди з'являється, коли на нього не чекають...

Поринувши в думки, Вухань і не помітив, як дістався домівки. За звичкою він зупинився попід вікнами, нагнув голову і почав уважно дослухатися.

